

anden Deel derimod, den ligger uafgjort, den nemlig at undersøge, om vi kunne komme til Enighed med Landstthinget om en Instruction for Revisoratet, og der vil jeg sige, at jeg troer, at vi maae komme til en Enighed derom, thi, naar de optræde, ikke som Revisorer, men som Revisorat, saa optræde de paa Thingets fælles Vegne. De Revisorer, som Folkethinget vælger, kan det instruere paa dets egne Vegne, men, naar det skal instruere dem som deelagtige i Revisoratet, saa maa det instruere dem paa Thingenes fælles Vegne. Dersom altsaa Forslaget kun angik at nedsætte et Udvalg, som skulde have til Hensigt at enes med Landstthinget om, hvorledes Revisoratet skulde instrueres, hvilke Bestemmelser der skulde gives for dem, saa vil jeg sige, at det var fuldkommen betimeligt og vistnok nødvendigt, men, naar det derimod gaaer ud paa at forlange en ny Bestemmelse, saavel om Valg af Revisorer, som om deres Lønning etc., saa er det for mig en afgjort Sag, som, om den end kunde trænge til nogen Rettelse eller Afændring, i det Væsentlige staaer fast og ikke trænger til nogen ny Beslutning. Det ærede Medlem har sagt, at derom er det bedst at komme tilrette med Landstthinget; ja, det havde været det Bedste, om Landstthinget var kommet tilrette med os. Jeg skulde altsaa, som sagt, ønske, at Forslaget kunde deles i disse to Dele, at der afstemmes særskilt om et Udvalg, hvis Hensigt det var at enes med Landstthinget og at instruere Revisoratet, hvorimod ethvert Thing især forbeholder sig til sin ganske sær egne Afgjørelse, hvorledes Revisorerne skulle vælges og lønnes, siden vi allerede engang forjæves have forsøgt at enes derom.

Hall: Jeg skal blot tillade mig en lille oplysende Bemærkning, da jeg troer, den ærede Rigsdagsmand har misforstaaet mit Forslag. Forslaget gaaer nemlig ikke ud paa, at vi skulle udnevne et Udvalg, som skulde enes med Landstthinget, eller hvad der egentligen maatte siges med det Udvalg, Landstthinget nedsatte, saaledes at en Enighed skulde være Betingelsen for, at noget Resultat kunde naaes. Forslaget gaaer ud paa, at Comitteen skal træde i

Conference med Landstthingets Udvalg og søge Sagen oplyst, forsaavidt det kan gøres ved fælles Dverveielse, og derefter afgive Beretning til Thinget her. Det staaer altsaa dette Thing saa frit for som Noget at tage hvad Beslutning det vil.

Sæherning: Ganske saaledes har jeg forstaaet det.

J. M. Hansen: Jeg formener, at der er en saa afgjort formel Mangel ved det fremsatte Forslag, at det alene af den Grund ikke bør gives Fremme. Det gaaer nemlig ud paa, at der skulde nedsættes et Udvalg, som havde at conferere med et lignende Udvalg, der var nedsat af Landstthinget, og derefter indgive Forslag. Jeg troer nu, at vi hverken efter Grundloven eller efter vor Forretningsorden kunne paalægge et Udvalg, vi nedsatte, at conferere med et Udvalg, som er nedsat af det andet Thing. Jeg troer, at man ved mange Leiligheder vilde komme i besynderlige og ikke heldige Forviklinger, naar man gik ind paa at vedtage Forslag i en saadan Form. Jeg sætter, at Folkethinget vedtog at nedsætte et Udvalg, som havde at conferere med et lignende Udvalg fra Landstthinget, og derimod Landstthinget ikke nedsatte noget Udvalg; hvad skulde det af Folkethinget nedsatte Udvalg da gjøre? Eller ogsaa kunde man tænke sig, at Landstthingets Udvalg svarede: Vi ville ikke conferere med det Udvalg, Folkethinget har nedsat. Hvad skulde dette nedsatte Udvalg da gjøre? Jeg troer, at man vel bør vogte sig for at tage en Beslutning her, hvis Udførelse ikke berøver ene paa Thinget, men berøver tillige paa det andet Things Tiltræden. Vil man sige, som jeg hørte den ærede Forslagsstiller sige: ja, men i det nærværende Tilfælde har jo Landstthinget allerede nedsat et Udvalg, saa svarer jeg, at Folkethinget for sig alene maa afgjøre, hvorvidt et saadant Paalæg er hensigtsmæssigt, er fornøstigt, er udførligt, uden at bryde sig om Andet; og at en saadan Beslutning er tagen i det andet Thing, kan altsaa ikke give mindste Foranledning for Folkethinget til at tage en lignende Beslutning.